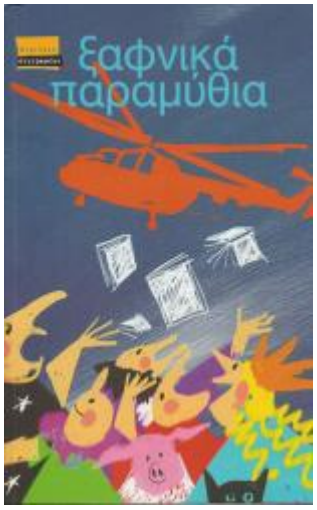
2018 "Ξαφνικά παραμύθια" (εφ. Των Συντακτών, 2018)

ΗΡΩ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τα ασημένια χνάρια

Στα καταπράσινα παρτέρια ενός κήπου ζούσε κάποτε αθόρυβη κι απαρατήρητη μια μικρή σαλιγκαρίνα με ρόδινο κέλυφος. Κάθε πρωί πλέξτε τις ασημένιες γραμμές που είχε αφήσει στο πέρασμά της όλο το βράδυ. Στο πρώτο φως της μέρας με τη δροσιά φάνταζαν σαν καθαρό ασήμι, όσο όμως δυνάμωνε ο ήλιος θόμπωναν ώσπου χάνονταν σιγά-σιγά.

Η σαλιγκαρίνα τα παρατηρούσε όλα αυτά κι αναρωτιόταν για την αιτία και το σκοπό τους, όμως απάντηση δεν έβρισκε. Έτσι κυλούσαν τα πράγματα μέχρι που μια μέρα ή μάλλον μια νύχτα εκεί που βολτάριζε συνάντησε έναν μεγάλο επιβλητικό σαλιγκάρο. Στην αρχή φοβήθηκε, δεν είχε ξανασυναντήσει άλλο τόσο μεγάλο σαλιγκάρι. Μόλις της πέρασε ο πρώτος φόβος και κατάλαβε πως δεν κινδυνεύει, στάθηκε για αρκετή ώρα παράμερα και τον παρατηρούσε γεμάτη θαυμασμό· στο τέλος αναρωτήθηκε αν είχε αντιληφθεί την παρουσία της και δοκίμασε να τον προσπεράσει, αλλά μάταια, εκείνος με αργές αποφασιστικές κινήσεις της έκλεισε το δρόμο. Έτσι η ροζ σαλιγκαρίνα αναγκάστηκε να μείνει παρέμερα μέχρι να περάσει εκείνος, κι άρχισε να κοζιάζει τριγύρω ώσπου τα μάτια της έπεσαν πάνω στ' ασημένια του. Πρόσεξε πως σε κάποια σημεία έμοιαζαν με τα δικά της, αλλού πάλι διέφεραν τελείως. Όλο εκείνο το βράδυ το πέρασε βυθισμένη σε σκέψεις. Τις επόμενες μέρες επαναλήφθηκε περίπου το ίδιο σκηνικό, η μικρή είχε αποφασίσει πως ήταν ώρα για το μεγαλόσωμο σαλιγκάρι μάλιστα κόντευε να το πάρει απόφαση, δεν τη στενοχωρούσε πια όπως στην αρχή, ώσπου μια μέρα ξαφνικά και εντελώς τυχαία άγγιξαν για μια στιγμή -που κανείς ποτέ δεν έμαθε πόσο μεγάλη ήταν, ίσως μάλιστα να διάρκεί ακόμα, ποιος ξέρει- άγγιξαν λοιπόν για μια στιγμή οι κεραιούλες τους κι όλα λούστηκαν μ' ένα γλυκό φως.

Από τότε πήγαιναν συχνά βόλτες τα βράδια κι η μικρή σαλιγκαρίνα το επόμενο πρωί παρατηρούσε προσεκτικά τα νέα σχήματα που έφτιαχναν οι ασημιές διαδρομές τους. Πώς πλέκονταν η μια πάνω στην άλλη, η μια μέσα απ' την άλλη, τι νέες διαστάσεις, σκεφτόταν, τι νέοι κόσμοι. Όμως δεν μιλούσε, δεν τολμούσε, ο μεγάλος σαλιγκάρος ήταν καλός αλλά παράξενος, άλλοτε τρυφερός κι άλλοτε απόμακρος και παρ' όλο που είχε περάσει πια καιρός που έκαναν παρέα, μερικές φορές ακόμα τη φόβιζε. Ένα πρωί κάνοντας τη συνηθισμένη μονοκοιλή της βόλτα ρουφούσε λαίμαργα και απολαυστικά τον φρέσκο αέρα, ώσπου ξαφνικά κοκάλωσε όταν διαπίστωσε πως οι ασημιές γραμμές δεν υπήρχαν πουθενά. Κοιτούσε, ξανακοιτούσε, στριφογύρναγε τις ευαίσθητες κεραιούλες της γύρω-γύρω, αλλά δεν έβλεπε τίποτα. Πουθενά τα όμορφα σχήματα, άφαντοι οι κόσμοι που πάνω τους ξεκούραζε τη φαντασία της. Προς στιγμήν απελπίστηκε και σκέφτηκε ν' αφήσει τα δάκρυά της να κυλήσουν. Τι είχε να κάνει; Δεν υπήρχε πια τίποτα για να σβήσει ούτε ασήμια ούτε γραμμές. Στάθηκε σε μια γωνιά μαραζωμένη. Μετά από λίγο, όμως, το ξαναπαίρνει πιο φύκραιμα. Όπι, δεν υπήρχε τίποτε για να θρηνήσει, αντιθέτως, υπήρχε κάτι που έπρεπε να λύσει. Πώς δηλαδή έγινε και χάθηκαν τ' ασημένια ακνάρια τους. Άρχισε λοιπόν να σκέφτεται, έβαλε κάτω τα πράγματα, τα πήρε με τη σειρά ώσπου θυμήθηκε πως την προηγούμενη νύχτα είχε δει μια τεράστια φέθινη σκούπα να σαρώνει με δύναμη και πείσμα ό,τι υπήρχε στον κήπο. Μάλιστα, έτσι εξηγούνται όλα, σκέφτηκε κι παύσαιας. Το βράδυ εξιστόρησε ό,τι είχε συμβεί στο σαλίγκαρο που δεν έδειξε και μεγάλο ενδιαφέρον, φαινομενικά τουλάκιστον. Σιγά-σιγά όμως όσο πλησίαζε ο καιρός γινόταν όλο και πιο προσεκτικός, μάλιστα στιγμές-στιγμές μαλάκωνε κι έτσι τ' ακνάρια τους αποκτούσαν άλλη όψη, αλλού στρογγύλευαν, αλλού δυνάμωναν, αλλού πάλι ανέδιδαν μια εύθραυστη τροφερόδα.

Είχε καλοκαιριάσει πια για τα καλά και ο κήπος ήταν πιο μυρωδάτος από ποτέ. Ένα βράδυ, λοιπόν, εκεί που έπαιζαν οι δυο τους κι απολάμβαναν την εσπερογγυά, ξαφνικά σκάει με ορμή δίπλα τους -μα κυλιπά δίπλα τους- μια παιδική ποτεύσα. Το παιδάκι του σπιτιού που έμεναν έπαιζε στον κήπο κι έφαχνε έξαλλο από θυμό για την μπάλα του. Τους κόπηκε η ανάσα απ' το φόβο. Έμειναν ακίνητοι και περίμεναν να περάσει ο κίνδυνος. Αργά μέσα στη νύχτα, όταν τα φώτα έσβησαν κι όλοι οι άνθρωποι της οικογένειας έπεσαν για ύπνο, οι δύο σύντροφοι έκατσαν κι έβαλαν κάτω τα νέα δεδομένα. Σκέφτηκαν διάφορες λύσεις και στο τέλος αποφάσισαν πως έπρεπε αμέσως να κάνουν κάτι για

να σωθούν από τα μελλοντικά χοροπηδήματα του πιτσιρικά και της παρέας του.

Άραγε το έκαναν με την καρδιά τους, ίσως και όχι, κανείς δεν έμαθε, πάντως την άλλη μέρα έφυγαν από το σπίτι εκείνο. Κυκλοφορούσαν πολλές πατούσες εκεί, ήταν επικίνδυνα. Αποφάσισαν να τραβήξουν κατά τους αγρούς. Η αλλαγή αυτή κι ο ξένος τόπος τους έφερε ακόμη πιο κοντά. Εκεί τα παιχνίδια ήταν αλλιώτικα και τα σχήματά τους ασήμιζαν περισσότερο πάνω στο χώμα. Κι όσο μεγάλωνε η φιλία τους, όσο τα παιχνίδια τους στηρίζονταν στην εμπιστοσύνη τόσο γέμιζαν καλοσύνη τα βράδια τους και νέους ασημένιους κόσμους τα πρωινά τους.

Κάπως έτσι κυλούσε ο καιρός, ώσπου μια μέρα έτυχε να περάσει από κείνα τα μέρη ένας νεαρός ζωγράφος, που, καθώς είχε κουραστεί πολύ από την οδοιπορία του μέσα στο δάσος, μόλις κάθισε κάτω από μια κουκουναριά για να ξαποστάσει, αποκοιμήθηκε. Μέσα στο βαθύ του ύπνο είδε ένα παράξενο όνειρο, είδε πολλά χρώματα τριγύρω ν' απλώνονται και τους ουρανούς ν' ανοίγουν κι άκουγε παράξενα ψιθυρίσματα της γης κι έβλεπε τα χόρτα να ψηλώνουν και να τεντώνονται προς τα πάνω σαν τρυφερές κορδέλες που προσπαθούσαν να τυλίξουν τ' άστρα.

Όταν ξύπνησε με το πρώτο φως του ήλιου είχε ακόμα στ' αφτιά του τα θροΐσματα της νύχτας. Τεντώθηκε κι έκανε να σηκωθεί όταν το βλέμμα του έπεσε πάνω σε κάτι παράξενο που γυάλιζε στο χώμα. Πλησίασε το πρόσωπό του, ανάσανε τη μυρωδιά της γης και τότε είδε τα ασημένια αχνάρια τους. Τα κοίταζε για ώρα ακίνητος, μαγεμένος. Ήταν τόσοι οι συνδυασμοί των σχημάτων τους, τέτοια η κίνηση των γραμμών τους και τόση η αγάπη που ανέδιδαν μέσα από την αρμονία τους, που ο νεαρός ζωγράφος έμεινε μαγνητισμένος ώρες πολλές να τα χαϊδεύει με τα μάτια του. Τελικά αποφάσισε ότι μια τέτοια ομορφιά είναι κρίμα να μην τη μοιραστεί και με τους άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό, άνοιξε τα χαρτιά του και με την πένα του άρχισε να αντιγράφει ό,τι έβλεπε. Όταν τελείωσε είχε σουρουπώσει πια για τα καλά, μάζεψε βιαστικά τα πράγματά του και ξεκίνησε για την πόλη.

Για πολλά χρόνια μέχρι να τελειώσουν οι μέρες του ο ζωγράφος μας, που έπαψε σιγά-σιγά να είναι νεαρός, ζωγράφιζε στα βιβλία που του ζητούσαν να διακοσμήσει αλλά και στα δικά του έργα, ό,τι είχε αντιγράψει εκείνο το μαγικό πρωινό. Όλα τα χρώματα, τα καταπληκτικά σχήματα και κυρίως τις ασημένιες γραμμές που έφτιαχναν έναν ζωντανό χάρτη της αγάπης. Όσα βιβλία πρόλαβε να ζωγραφίσει δεν ήταν απλώς έργα τέχνης, αλλά έργα

μεγάλης αγάπης. Είχαν αποτυπωμένο τόσο έντονο αυτό το συναίσθημα, που πλημμύριζε όποιον τα κοιτούσε και όλοι ήθελαν να τα έχουν συνεχώς κοντά τους, δεν μπορούσαν με τίποτα να τα αποχωριστούν, σαν να ένιωθαν να εκπέμπεται απ' αυτά ένα είδος προστασίας και ανακούφισης. Έτσι όμως χάθηκαν με το πέρασμα των χρόνων σιγά-σιγά όλα τα βιβλία κι απόμεινε μονάχα ένα, που το πήραν και το φύλαξαν σ' ένα γυάλινο κουτί σε μια βιβλιοθήκη σαν ενθύμιο ή σαν φυλαχτό για όποιον θελήσει να το δει. Αν κι αυτό είναι μάλλον δύσκολο, γιατί βρίσκεται στην πιο σπάνια και μακρινή βιβλιοθήκη του κόσμου και ο μόνος τρόπος για να το δει κανείς είναι νομίζω να ταξιδέψει σε κείνα τα μέρη, κι αφού πρώτα περάσει από τον αγρό όπου ζούσαν κάποτε οι πρώτοι εκείνοι δημιουργοί, να ξαποστάσει όπως ο νεαρός τότε ζωγράφος, κι ύστερα να σκύψει υπομονετικά για ν' αφουγκραστεί τις ομορφιές της γης. Μόνο τότε θα μπορέσει ν' ανοίξει η καρδιά του και να απολαύσει τους θησαυρούς που κρύβονται μέσα στα χρώματα του τελευταίου σωσμένου βιβλίου.

Αν τ' αποφασίσεις να ξεκινήσεις γι' αυτό το μεγάλο ταξίδι, να θυμάσαι πως όταν σταθείς μπρος στην ομορφιά του κι αφήσεις να σε τυλίξουν τα λεπτά ασημένια αχνάρια της αγάπης τους κι αρχίσουν να σε παίρνουν σε μαγεμένους κόσμους, μη φοβηθείς, είναι αυτός ο πιο γλυκός τρόπος για να γυρίσεις πίσω στη γη.

www.ironikopoulou.gr